

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Kateřina Breiská před premiérou Krvavé svatby: Režisér Františák je výborný průvodce Lorcovým viděním světa

[přejít na web](#)

Online, Datum publikace: 13.06.2025 4:00:25, Datum importu: 13.06.2025 6:14:47, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Jakub Plaskura, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Poslední činoherní premiéra sezony se blíží. Už před sebou vidíte tu cílovou rovinu?

Já osobně ne. Pořád jsem totiž v módu návratu z mateřské. Měla jsem více než roční pauzu. Vrátila jsem se až letos v únoru Soumrakem nad krajinou. To byla nádherná práce. Druhá věc, na které pracuji po návratu, je právě Krvavá svatba. A to je pro mě práce, které naše vedení říká „bonbonek“. Zároveň ale vidím všechny lidi okolo, kteří konec sezony pocítují víc než dost, a že byla letos náročná na všech frontách, a přesto s námi jedou na tři sta procent, abychom nebyli na prázdném jevišti a nazí, ve tmě a tichu s prázdnýma rukama. Chci tímto poděkovat všem, že jsme jedna smečka.

Přímo Krvavá svatba je pro vás splněným snem?

Naprosto. Miluju Lorců a miluju tento titul. V roce 2002 už v **NDM** Krvavku dělali v režii Juraje Deáka. Milovala jsem už tuhle inscenaci. Tehdy mě ujistila v rozhodnutí jít po studiích přes celou republiku z domova do Ostravy, protože jsem si řekla, že jestli se tam dělá takové divadlo, tak u toho chci být.

To musí být pro vás velmi silné, že jste se dočkala a Krvavou svatbu si zahrajete...

Je to tak. Fakt mám strašně ráda režiséra Martina Františáka. Miluju kostýmy a scénu v této inscenaci. Role Matky je pro mě nádherná a zároveň náročná. S tím se ale pojí ona krása. Martin je navíc výborný pedagog a průvodce Lorcovým viděním světa. Někdy mám pocit, že jsem na jevišti poprvé. Každý den se pod jeho vedením učím. Sešel se skoro až dream team. Tiše žasnu, směju se s ostatními jako malé dítě. Doufám, že to diváka bude bavit jako nás.

Popisujete tu inscenaci s velkou láskou. Bude v ní ten pověstný španělský temperament doprovázen andaluským žářem? Jinými slovy, bude to divočina?

Právě že bude! Tahle inscenace má koule. Vášně, tvrdé společenské konvence dané nekompromisní vírou v boha, rebelství, bolest a láska tak velká, že své hrdiny žene smrti naproti. Ve větru estetiky máváme praporečky lásky v mnoha jejích podobách.

A co vaše Matka? Jaká je?

Slovy Martina Františáka je nositelkou lásky a s ní spojené smrti. Je milující a zraněná, ale silná. Vede svého syna lesem života po podhoubí dávné vraždy manžela a staršího ze synů. A tady v paprscích luny vře její vnitřní rozpor rámovaný ztrátou životní lásky, dítěte, vírou a strachem z vlastní touhy po pomstě.

Kateřina Breiská. (Foto: Martin Kusyn)

Krvavá svatba je lyrické drama, kde bují zapovězená láska na venkově. Řekněme taková tradiční tematika. V čem je Lorcův odkaz odlišný?

Lorcova mluva je velmi poetická, ale zároveň konkrétní a ostrá v hlubokých emocích. V jeho dílech je patrná jeho homoerotická orientace, díky posílenému aspektu ženského vnímání v mužském těle dokázal psát tak uvěřitelné ženské postavy. On měl úžasný vztah se svou matkou, otcem i se sourozenci. Pocházel z velice semknuté rodiny zámožného statkáře. Maminka se vzdala učitelského povolání a vedla všechny své děti k velkému kulturnímu rozhledu a oba rodiče podporovali Lorců na studiích a v jeho tvorbě.

V minulosti už jste se profesně potkala s Lorcovými texty?

Kdysi jsem hrála Adélu v Domě Bernardy Alby v režii Janusze Klimszy. Na JAMU jsem obdivovala Yermu Heleny Dvořákové. Víím, že je v Komorní scéně Aréna skvělá Yerma s Kamilou Janovičovou, ale vzhledem k roli matky i v civilním životě jsem ji ještě nestihla vidět.

Můžete porovnávat ty dvě Krvavé svatby v **NDM** v letech 2002 a 2025. Vidíte tam nějaké paralely? Došlo třeba na nějakou inspiraci tou inscenací před 23 lety?

Myslím, že ne. Pan režisér je dostatečně originální bytost, takže má své vlastní divadelní vidění. Dělá věci tak, jak je cítí, u toho ctí Lorcu a ještě do toho dokáže zakomponovat některé věci, které cítíme my ostatní.

O čem je tedy Krvavá svatba v **NDM** v roce 2025?

Pro mě je o lásce a bohu. Hlavní rolí je nevěsta. Naděje vkládá do klidné nevinné lásky a doufá, že ji ochrání před láskou vášnivou a nebezpečnou. Zároveň je tam průzračná a čistá láska ženicha. Láska Leonarda, která dostihne i rebela jdoucího proti společnosti a křesťanskému řádu. Láska jeho ženy. O lásce mateřské už řeč byla, stejně tak o lásce k manželovi, který byl zabit. Ale pro každého bude hra o něčem jiném, protože je o životě a smrti.

Jak vlastně Lorca znázorňuje vdovu?

Španělská společnost velela ženě zavřít se po smrti manžela v domě a téměř nevycházet. Lorca má jinou vdovu/matku v Bernardě Albě a jinou v Krvavé svatbě. V Krvavce syn matce říká, že holky se přece musejí porozhlédnout, než se vdají. Matka odpoví, že ona se nerozhlížela po nikom a měla oči jen pro jeho tatku. A když jí ho zabili, vidí před sebou jen zeď. Je tady ve shodě tradice a hluboká láska k manželovi. Zároveň ale vidíme vdovu/sousedku, která to vše vlastně jakoby vůbec neřeší hned vedle vdovy/manželky, která trpěla nepřítomností mužovy lásky už za jeho života.

S Robertem Fintou na zkoušce. (Foto: Martin Kusyn)

O základním tématu inscenace už jsme hovořili. Mnohdy se stává, že inscenace, kde jsou vlajkovými loděmi láska a pomsta, v sobě nakonec mají přílišný patos. Jak to bude v tomto případě?

Rozumím vám, ale určitá forma patosu je prostě samotný Lorca. Dostává prostor tam, kde ho dostat má. Snad můžu parafrázovat režiséra, že Lorca je velké divadelní gesto, zvukomalebnost slov, napojení postav a rytmus situací, což nám dokresluje i živá hudba, kterou tam budeme mít, a to mě baví.

Viděl jsem fotografie ze zkoušek. Působilo to na mě tak, že budou v inscenaci i moderní aspekty ze současné společnosti, je to tak?

Děláme Krvavku v roce 2025. Kostýmy a scénu Evy Zezuly jakoby dělal přední španělský návrhář v ostravských dílnách. Hudba a violoncello Nikose Engonidise rozeznívají španělskou guitaru, kterou přeruší rap Jana Lefnera z ostravského undergroundu. Režie Martina Františáka pro mě smývá rozdíl mezi dávným a současným. Choreograf Tom Rychetský je tady a teď. Vidím tam všude symboly a metafory, což je i způsob, jakým vidím svět a proto mě to tak baví.

Je těžké predikovat, ale za co byste byla ráda, až budete mít premiéru za sebou?

Aby měl tuto inscenaci divák stejně rád jako my.